

[Knud Thomsen.]

ligt beskæftigede sig med den side af det, som mange af os andre har vanskeligt ved at trænge dybere ind i.

Til slut vil jeg opholde mig et lille øjeblik ved, at lovforslaget konsekvent anvender udtrykket nuklear, altså nukleare anlæg, nukleart brændsel o. s. v. Det er måske nok rigtigt sagligt at anvende denne sprogbrug — jeg tror, at det ud fra kemisk sprogbrug, kemisk nomenklatur, må være det rigtige. Men så må vi klargøre, at det ikke er den almindelige sprogbrug her i landet. Vi siger ikke en nuklearbombe. Jeg tror aldrig, den højtærede justitsminister vil kunne få befolkningen her i landet til at sige andet end atombombe. Det fremgår også af betænkningen, der anfører de tilsvarende udvalgs forslag til lovtekster i Finland, Norge og Sverige, at man i disse lande har brugt atombetegnelsen: atomanlæg, atombrændsel o. s. v., og jeg synes, det var værd at overveje, om ikke det ville være naturligt at anvende den sprogbrug, som vi har her i landet, selv om der måske kan rettes indvendinger derimod. Det bliver lidt af en strid om ord, om man skal anvende det latinske „nucleus“ i stedet for det gode græske „atom“, men det sidste har nu engang fået indpas her i sproget.

Ud over disse bemærkninger skal jeg kun sige, at vort parti ganske erkender, at en lovgivning på dette område er nødvendig. Den synes at være kommet særdeles hurtigt efter Pariskonventionen, og lovforslagets fortsatte behandling skulle næppe give anledning til andet end absolut velvilligt samarbejde fra vort partis side.

Kirkegaard: Mon ikke vi alle sammen kender et gammelt ord, der siger, at ilden er en god tjener, men en streng herre. Nu er der vel ingen af os, der kan tænke sig en verden uden denne gode tjener, men det er nok tænkeligt, at hidtidig kendte og sædvanligvis anvendte varmekilder gradvis, i hvert fald i et vist omfang, vil blive afløst af atomkraft. Af erfaring direkte eller som tilskuer kender vi alle sammen noget til, hvilke katastrofer der kan ske, når ilden tager magten fra os. I forsøget på at begrænse sådanne katastrofer har vi derfor også strenge bestemmelser om ildsteders og skorstenes indretning, bestemmelser om

brandvæsen o. s. v. Og alle sammen forsikrer vi vore ejendele for at undgå tab ved ildsvåde, ligesom de fleste af os også har forsikringer, som dækker, hvis vi ved ufor-sigtig omgang med ild — som det vist hedder — påfører vore medborgere tab.

Nu er det måske ikke så ligetil at drage en direkte sammenligning mellem vore sædvanligt kendte og anerkendte varmekilder og de vældige kræfter, som udløses, hvis en eller anden form for atomkraft slippes eller slipper løs. Men det forekommer mig meget fornuftigt, for ikke at sige nødvendigt, at den højtærede justitsminister allerede nu ønsker gennemført visse sikringsforanstaltninger og visse forsikringskrav, i særdeleshed når dette er en forudsætning for, at Danmark kan deltage i et internationalt samarbejde inden for området.

Jeg finder i og for sig ikke anledning til at gå i enkeltheder i det foreliggende lovforslag, men jeg vil gerne give udtryk for, at vi bør tilslutte os lovforslagets princip, og at vi gerne vil gøre vor indflydelse gældende under lovforslagets videre behandling, formentlig i et udvalg.

Morten Lange: Jeg tror, det er meget værdifuldt, at dette lovforslag ledsages af en betænkning — og af en endog særdeles velskreven betænkning, så vidt jeg kan bedømme det. Jeg kunne måske benytte lejligheden til at anbefale tingets medlemmer — som ikke behøver at læse hele betænkningen — at læse siderne 6-9 i den. Der er i en nøddeskal et resumé af, hvad man — skal jeg sige bør vide om kerne-fysik o. s. v., og det kan være gavnligt i disse tider, at man har et sådant lille leksikon foran sig. Jeg vil meget anbefale, at det bliver almindeligt kendt her i tinget; det vil gøre det nemmere for os i fremtiden med lovgivning af den slags.

Lovforslaget hæver sig flere meter over, hvad man tidligere har produceret, når der er kommet nye kræfter ind i vort samfundsliv. Der har været detaljeret lovgivning om røde flag og om horn, man skulle tude i, når et nyt element kom ind i samfundslivet, f. eks. bilerne. Jeg tror ikke, eftertiden vil få lejlighed til at grine ret meget ad denne lov, måske vil man trække lidt på smilebåndet ad den, men jeg tror, at man allerede på dette tidlige tidspunkt, hvor vi